normalt berøves al anden Støtte end Moderens fra dets 14. Aar. *Disse Omstændigheder bevirker, at de uægtefødte Børns Opfostring og Opdragelse kommer til at foregaa under saa baade hygiejnisk og moralsk daarlige Forhold, at de ikke kan følge med i Konkurrencen med deres bedre udrustede, ægtefødte Brødre og Søstre, men synker til Bunds.*

Er dette rigtigt, maa Konsekvenserne formentlig strække sig videre. Det er jo dog højst usandsynligt, at de uægtefødte ganske vist dør lettere, lettere bliver Forbrydere og Prostituerede end de andre, men at de uægtefødte, der ikke er saa uheldige, i alle Henseender ellers skulde være deres Lige. Al Sandsynlighed taler for, at de samme Love, som paa de anførte Omraader, giver sig saa tydeligt til Kende i det, vi ved, ogsaa maa virke paa de Omraader, vi endnu ikke kender. Sandsynligheden taler altsaa for, *at den uægte Fødsel overalt virker som et Hæmningsmoment i Individets Udvikling*. Naturligvis ikke saaledes at forstaa, at alle uægtefødte nødvendigvis skulde staa tilbage for alle ægtefødte, men saaledes, at der, trods alle Undtagelser, maa antages at være færre uægtefødte blandt de faguddannede Arbejdere, Haandværkerne, de velstillede Klasser, end de uægtefødtes Procenttal i Befolkningen i det hele berettiger dem til; og omvendt saaledes, at de uægtefødte — ikke blot blandt Forbrydere og Prostituerede — men ogsaa blandt f. Eks. Drankerne, Bøllerne, Alfonserne, Vagabonderne, Dagdriverne, Fattiglemmerne, de Erhversløse, de simple Arbejdshaandlangere o. s. v. — bl. alle disse Samfundsundermaalere maa antages at frembyde et forholdsvis betydeligt Overskud.

Svaret paa Spørgsmaalet: Hvad bliver der af de uægtefødte Børn? Hvor skal de søges i Samfundet? vilde altsaa blive:

Fortrinsvis blandt Samfundets Snyltere og blandt Samfundets Sinker.

Det fulde Bevis herfor er imidlertid endnu ikke tilvejebragt, og dets Tilvejebringelse vil ganske sikkert støde paa meget store Vanskeligheder. Det er imidlertid min Hensigt at gaa i Gang dermed, og Arbejdet er allerede til Dels paabegyndt.

Men intet Sted vil formentlig den Hæmning, som uægte Fødsel — eller rettere de uheldige Opfostringsforhold, som altfor ofte ledsager den uægte Fødsel — fremkalder, lettere kunne konstateres, hvis den eksisterer, end i Skolerne. Her, hvor vi endnu kun har med Barnet at gøre, maa baade selve Hæmningen og dens Aarsager være langt lettere at paavise og kontrollere end senere i Livet, hvor Aarsagsforholdene er mere komplicerede.

Staar de uægtefødte Børn i Skolerne gennemgaaende eller dog for en Del, paa alle Omraader eller kun paa enkelte, tilbage for de øvrige? Er de Sinker? Er det Begavelse, eller er det Flid, det skorter paa? Er deres Opførsel slettere? Har de uheldige eller lastefulde Tilbøjeligheder? Er deres Helbred ringere? Hvorledes er Barnet udrustet i Henseende til Føde, Klæder, Renlighed osv. fra Hjemmets Side? Kan der endelig oplyses noget om Forholdene i Barnets Hjem, af hvem det opdrages, hvorledes disse Opdragere er?

Det er de Spørgsmaal, jeg med Skoledirektionens forventede Tilladelse gerne vilde have Lov til at rette til Københavns Kommunelærere og Kommunelærerinder. Fra Barnet i Skolen kan en ikke altfor usikker Sandsynlighedsberegning gøres til, hvorledes Mennesket i Livet vil udvikle sig.

Og det forekommer mig, at disse Spørgsmaal maa kunne besvares uden alt Hensyn til, om De er enige med mig i min Grundbetragtning eller ikke, om De tror paa Hæmningen eller ikke. De givne Oplysninger skal jo ikke indeholde nogen Tendens. Hvad der stemmer med min Opfattelse, har sin Betydning; hvad der strider derimod en ikke ringere.

Men jeg tror ganske vist ubetinget, at der ad denne Vej aabner sig en Mulighed for en Dag at kunne gaa til Lovgivningsmagten og sige:

Her er en daarlig stillet Klasse i vort Samfund. Det er de uægtefødte Børn. Her er Beviserne, og her er Tallene. — Denne Pariaklasse er af Lovgivningen stedmoderligt behandlet. Det er disse Lovgivningens Uretfærdigheder, som giver sig Udslag i disse sørgelige Resultater. Her er Beviserne, og her er Tallene. — Skaf derfor de uægtefødte Børn deres Ret.

Og da skulde vor Tale sikkerlig blive hørt.

Kvinden og Samfundet

udkommer i 1906 den *15.* og *30.* i hver Maaned (undtagen August). Første Nr. udkommer 15. Januar.

Fra og med 1906 er „Kv. og Sf." Dansk Kvindesamfunds *Medlemsblad* som vedtaget paa Fællesmødet i Sommer. (Se „Kv. og Sf." Nr. 14, Pag. 128 og 129).

For Ikke-Medlemmer nedsættes *Abonnementsprisen* fra Jan. 1906 til **3 Kr. aarlig**, Postpenge iberegnet. Abonnementet gælder *for hele Aaret.*